

Boş Evler

— mavilikler · 20 Nisan 2013

Çıt bile çıkarmamam lazım... Uyanmaması gereken biri var çünkü bu evde. Herkes ayakta... Güneşin gökteki yerine uygun bir düzende akıp gidiyor hayat her zamanki gibi. Evin hanımları öğle sonrası koşturmasında; mutfakta, odalarda kadınsı dokunuşlarda bulunup kadın eli değmiş şeylerin muhteşem huzurunu konduruyorlar her şeye.

Bir tek O habersiz bu sihirden. Fırından gelen mis kokular bile bir şey anlatmaya yetmiyor sağır ruhuna. O da duyabilir mi günün birinde bu şeylerin kendisine neler söylediğini? Bu pasta kokuları, çay fokurtusu uyanık olduğu zamanlarda ondan köşe bucak kaçmamıza yol açan o ifadesizliği alıp götürür mü yüzünden? Bomboş evlere benzeyen gözleri insan dolar mı?

Hapiste geçirdiği o günlerde etrafında onca adam vardı mutlaka... Ama gözleri boş evler olmaktan kurtarmaya yetmiyor her insan işte! Orayı doldurması için sadece bedenini değil varlığını da sunmalı o insan. O evlerin sahibini gören gözlerle; bir aynaya dönüşmeyi bilerek, usul usul göstermeli onu kendisine. Çok güzel gösteren bir ışıpta... Kusurlarından arındırarak...

Uzak bir akraba çocuğu olarak bu evde birkaç gündür yatıp kalkması onu diğer suçlulardan daha insani bir yere koymaya yetmiyor maalesef. Yaptığı şey hoşgörülür cinsten değil çünkü. Haber bültenlerinde rastladığım, ağızımı iki karış açıktaki bırakan o vicdansızlık örneklerinden birinin faili iki adım ötemde, uyuduğunu belirten derin nefesler alırken, ben çayımı yudumlayıp pastamdan büyükçe bir ısırık koparamıyorum maalesef.

Olayı ilk anlattıklarında duyduğum o tarif edilemez şeyin aynısı geldi oturdu az önce mideme. Sanki oraya giren her şeyi tatlarından arındırmakla görevliydi. Annem yaptığı pastanın her zaman övgü sözcükleri eşliğinde yenmesine alışık olduğundan, sessizlik fazla uzayınca bir şeyler döndüğünü hemen anladı... Ve çok geçmeden de benim ve diğerlerinin duyduğu şeyi duydu: Sessizliğin faili o nefesleri...

Bebekken kucağına aldığı birini affetmekte hiç de zorlanmıyor insan. Annemle o nefeslerin sahibi genç de bu türden bir ilişkiyi yaşamıştı yıllar önce. Annemi hayat boyu onu hoşgörmeye mahkum eden sıcak dakikalar geçirmişlerdi birlikte. Bu yüzden bizim yüzlerimizi öfke tonlarında boyayan o kızılık, onun yüzünde hüznün tonlarında bir pembeye dönüşüyordu böyle. Öfkenin içine sevgi kaçtığında, o duygu öfke olmaktan çıkıp çok daha acıtıcı bir şeye dönüşüyordu çünkü. Tıpkı annemin gözlerinde uçuşanlara benzer bulutlara yerleşiyor, yöneldiği kişiden çok daha fazla örseliyordu sahibini.

Yan odada uyuyan genç, henüz kundakta bebekken bir gün onlara gitmişti annem. İki yıl sonra bu dünyaya veda edecek annesiyle uzun uzun sohbetler etmiş, günün birinde arabasıyla bir kadına çarpıp

metrelerce uzağa fırlatacak o insafsız genci beşiğinde melekler gibi uyuyan, dünyadan habersiz, mini mini bir bebek olarak tanımişti ilk kez. Zihninde onunla bağlantılı tek görüntü o kaza resmi değildi yani. Ve bu yüzden de bizim içimizi donduran o buz gibi duygudan çok uzakta kalıyordu yüzü... Keşkelerle dolu bir hikayeyi okumakla meşguldü zihninde. O güleryüzlü, güzel kalpli kadının minicik bebeğini ardında bırakıp yıllar süren bir yalnızlığa mahkum etmesine neden olan zalim bir kaderi anlatan...

Başkalarını bu kadar yok sayabilmek büyük bir yalnızlığı gerektiriyordu çünkü. Ruhunda hiçbir insanın giremediği ıssız bir köşe olmalıydı mutlaka, böylesine bir sevgisizliği yeşertebilmek için... Gerçekte ya da duygusal anlamda yitirmiş oluyordun anneni. O zaman arabayı son sürat sürebiliyordun insanların üzerine. Hiçbir zaman senin dünyanda gerçekten var olamamış o gölgemsi varlıkları gerçeğe dönüştürmek istiyordun belki de böylece. Metrelerce uzağa savurduğun bir bedende yıllardır uzakta kaldığın insan sıcaklığını bulmak... Birkaç saniye de olsa o bedenin çektiği acıyı kendi bedeninde de duyarken onunla sen arasında en küçük ayırım kalmayacak kadar sahici kılmak o insanı...

Hani kendi varlığından bile kuşku duyarsın bazen. Rüyada mıyım yoksa der, bir çimdik atarsın koluna. Duyduğun o acıda var olur, daha gerçek biri gibi atmaya başlarsın adımlarını. İşte bunun gibi bir tür rüya halinde savrulup duruyordu, arabalarıyla rüzgar gibi geçen o insanlar... Kendilerini sarsması, uyandırması için onlara dur diyecek sert bir duvara ihtiyaç duyarak... Gerçek bir duvar da olabilirdi bu, onun yerine geçecek herhangi bir şey de... Yeter ki durdurmaya yetebilsin gücü bu körlemesine gidişi... O gidişte sürükleneni gölgelikten kurtarabilirsin ruhunda uyandırdığı o derin sarsıntıyla...

Annem o şirin bebeği anlattı bize çaylarımızı yudumlarken. İki sene sonra annesi onu terk edip gittiğinde yine görmüştü onu. Kucağına almış, sıkı sıkı sarmıştı kollarıyla hiç bırakmamacasına. Sanki ta o zamanlardan görmüştü kalbinin üşüyeceğini. Annesiz bir dünyanın soğuğu en başta kalplerden başlardı üşütmeye çünkü.

Belki de bundan sonra biz ısıtabilirdik kalbini, kimbilir?! O cinayet gibi kazada yaşadığı şok hangi oranda sarmıştı uyuklayan ruhunu bilinmez. Ama muhakkak ki kaza öncesinden çok daha gerçek bir dünyadaydı şimdi. Daha gerçek insanlar arasında... O insanlar hala kalbine tam olarak giremeseler de hiç değilse canları acıyacak kadar ete kemiğe bürünmüşlerdi. Boşa dökülmemişti ya onca kan! Çarptığı o kadın fazlasıyla kanıtlamamış mıydı var olduğunu? "Sen kabul etmesen de ben de seninle aynı dünyada yaşıyorum." diye yeterince haykırmamış mıydı çarpma sonrası enkaza dönmüş, kan revan içindeki bedeniyle?

Bu uyanma sürecinin bundan sonrasında biz girerdik devreye belki de. Annem bir zamanlar kucağında sıkı sıkı sardığı o mini mini bebeği var etmeye devam ederdi yine gözlerinde şimdiki gibi. O genç, kocaman gövdesiyle yanımıza geldiğinde tanımadığı biri gibi yavaş yavaş, sabırla tanıtırırdı ona, şimdi kendisi olan o masum bebeği. Ta ki bir parçası olduğunu iyice duyumsatana kadar içinde... Kalbinin henüz üşümediği o günlerden bir dostunu tanıtırırcasına... İnsanların henüz gölgelere dönüşmediği...